

развалилѣ отъ уморяванье и отъ безсънни нощи. Той ме питаше: «какво е вамъ? болни ли сте? а пакъ и азъ нему предлагахъ същитѣ питання; но ние и двамата бѣхме здрави.

— Колко добръ би било да можахме сега да си починемъ. — каза той.

— Азъ бихъ желалъ да имамъ врѣме да поспѣя, за да дамъ почивка на нозѣтъ си.

Но заради почивка ние можахме само да говоримъ и да си мечтаемъ; не бѣше възможно нито петъ минути да останемъ на едно мѣсто. Благодарение още че дойде докторъ: той взѣ върху си грижитѣ за испращаньето на транспорта; азъ продължавахъ да правя операции, и превързвахъ другитѣ ранени заедно съ своитѣ неуморими сестри. Не сѣтъ святии, споредъ както нѣкои кореспонденти обичатъ да наричатъ сестритѣ, но много грѣхове щемъ се простятъ за тая добра служба, която сториха. Отъ врѣме на врѣме ние си продумвахме по нѣколко думи все пакъ заради Шипка и за опасността или безопасността, която предстои на Габрово.

— Вие какво научихте? — питамъ азъ Пелшински: — вие бѣхте по-близо до источника на новинитѣ.

— Научихме това, което и вие, т. е. най-напрѣдъ, слушаеме гърмежъ непрестанно, а второ знаемъ че положението на нашитѣ защитници, споредъ както разказватъ, е твърдѣ незавидно; работата е съвсѣмъ сериозна, и макаръ, че не се е изгубила надѣждата за одържанieto на Шипка противъ отчаянното нападение на Турцитѣ, но казватъ че тая надѣжда е твърдѣ слаба.

Обаче въ мене нито за една минута не ослаб-